

Pismo Josipa Milasa, upućeno 21. 5. 2017. svim članovima Posebnog stručnog povjerenstva za provedbu Strategije obrazovanja, znanosti i tehnologije:

Poštovani članovi PSP i ostali sudionici vezani uz rad PSP,

Svima sam 14. 5. uputio tekst u kojemu sam izrazio nezadovoljstvo radom PSP. Podsjetio sam i na nedosljednost rada u odnosu prema Strategiji i unošenju prijedloga mjera u Akcijski plan. Izrazio sam nezadovoljstvo upornim odbijanjem stava da se daljnji rad na CKR temelji na već izrađenim dokumentima. Uporno se vodi rasprava i preferiraju mjere koje „vuku“ na rad od početka. Kada nešto ne odgovara da se unese u Akcijski plan, argument je „nije u skladu sa Strategijom“ a kada se osporava izostavljanje određenih mjera iz Strategije, ili unošenje novih, tada je argument „Strategija nije nešto što je nepromjenjivo.“

Primjera radi, kada je u pitanju osnovna osmogodišnja škola, onda se u Akcijskom planu koristi pojam škola, a kada se govori o obaveznoj 9- godišnjoj, umjesto osnovnoj devetogodišnjoj školi koristi se sintagma devetogodišnji odgoj i obrazovanje.

Posebno sam izrazio nezadovoljstvo neprihvatanjem dviju mjera koje sam uporno predlagao i koje su deklarativno prihvaćali svi članovi PSP. Riječ je o prijedlogu mjera o uvođenju obavezne devetogodišnje škole i izradi modela studija za osposobljavanju nastavnika strukovnih predmeta u strukovnim školama. Od svega sam uspio da se prihvati formulacija obavezni devetogodišnji osnovnoškolski odgoj i obrazovanje.

Upozorio sam na nekorektne pritiske (posebno predstavnika HAZU), na javne istupe, napade i osporavanje svega što je do sada napravljeno u projektu CKR, i da se tome, nažalost, ma da vrlo suptilno, pridružuju i neki članovi PSP. Izrazio sam sumnju, što je najblaža ocjena, u poštivanje različitosti mišljenja pojedinih članova PSP. Čini se da, s obzirom na odnos prema prijedlozima koje daju, neki članovi PSP imaju uglavnom dekorativnu ulogu člana PSP.

Kada sam, jučer, pročitao poruku gospođe predsjednice PSP prof. Dijane Vican, ostao sam konsterniran. Nakon što sam (i ne samo ja) tri mjeseca uporno i na konkretnim obrascima iz Akcijskog plana predlagao određene mjere, a koje su uporno odbijane, sada odjednom Predsjednica od članova PSP (a tu ubrajam i sebe) traži: „u objedinjenom primjerku zadnjeg Prijedloga Akcijskog plana unesite svoje prijedloge za nadopune mjera ili aktivnosti na mjestu na kojemu ocijenite da odgovara području, cjelini ili mjeri.“ Čudno neviđeno! Da čovjeku mozak stane!

Sada (govorim samo u svoje ime), minutu do dvanaest, poslije gotovo tromjesečnog dobronamjernog, svjetonazorski neopterećenog, upornog i konstruktivnog, ali beskorisnog i bezuspješnog, predlaganja mjera - sve u skladu sa Strategijom i Akcijskim planom, odjednom mi se benevolentno, kao malom djetetu, dopušta da unesem svoje prijedloge, „obećava“ mi se da će ipak biti prihvaćeni.

S obzirom da sam svoje prijedloge u gotovom obliku posljednji put poslao 28. 4., da se o njima dobro raspravljalo na dvanaestoj sjednici 2. svibnja (vidjeti zapisnik) i da sam se i opetovano bezuspješno zalagao za svoje stavove, te s obzirom na činjenicu da se u međuvremenu ništa bitno promijenilo nije, kad bih sada, po e-ti, put to učinio, osjećao bi se djetinjasto izmanipuliran. Da se mnome manipulira, ma što mislili o meni, vjerujte nisam podoban.

*Svoje sam pismo od 14. 5. (pred samo tjedan dana) razočaran završio riječima: kako nisam navikao sudjelovati u nekom poslu u kojemu se rasprave vode po sistemu „psi laju karavana prolazi“, a to me već dugo muči, nakon svega ne vidim koristi od ponovnog slanja već dostavljenih ili davanja bilo kakvih novih prijedloga. Konačni stav o svom odnosu prema konačnom dokumentu donijet ću nakon sjednice 22. svibnja. **Raščistio sam sa svojim savješću, pri tome i ostajem.***